

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

§. II. Alia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

in mente, five objectum ita sit, aut non sit à parte rei, ut est in mentes; & hæc dicitur veritas practica.

N. Idem vidit acutissimus Caiet. 2. 2. qu. 60. art. 4. qui bene utramque veritatem explicuit; & ego ex eodem explico utramque certitudinem speculativam, & practicam. Ait enim: Intellectus practicus in moralibus dupliciter concurret, ut cognoscens, & ut dirigens, & quod non eodem modo verus est ut cognoscens, & ut dirigens, sed diverso modo; nam ut cognoscens, verus est per conformitatem ad rem cognitam, sicut intellectus speculativus; ab eo enim, quod res est, vel non est, oratio dicitur vera, vel falsa; sed ut dirigens, verus est per conformitatem ad appetitum rectum, ut dicitur in 6. Ethicorum. Hæc Caietanus In quibus verbis habeo 1. intellectui practico in moralibus, seu conscientie convenire posse veritatem tum speculativam, tum practicam: 2. à diversis terminis sumi veritatem speculativam, & practicam; nempe speculativam à conformitate objecti ut est in le; practicam à conformitate objecti ut est in mente cum regulis morum; id est à conformitate actus dirigentis, & operis directi cum appetitu recto, seu regulis morum: 3. ut intellectus practicus sit verus, satis esse conformitatem cum regulis morum, seu appetitu recto: 4. sicut intellectui speculativo in moralibus convenire potest duplex veritas, alia speculativa, alia practica, immò potest ea carere; ita etiam convenire potest duplex certitudo, nempe speculativa, & practica; ita tamen ut certitudo speculativa non sit de necessitate intellectus practici, ut patet in iudicio invincibiliter erroneo dictante hoc esse præceptum; certitudo autem practica essentialis sit intellectui practico, seu conscientie. Quare Caram. bene, me iudice, tom. 4. Theol. Mor. Fund. in qu. Proximali distinguit inter veritatem, & veracitatem; & quod communiter Doctores vocant veritatem speculativam, vocat ille absolute veritatem, quæ sumitur à conformitate cum objecto ut est in re: & quod communiter dicitur veritas practica, vocat veracitatem, quæ est ipsum esse, quod objectum habet in nostra mente, & opinione, independentem ab eo quod habet à parte rei; seu quatenus illud conformatur principiis morum. Rursus veritatem speculativam vocat veritatem quoad se; & veracitatem vocat veritatem quoad nos, l.c. n. 19. & fortè in hoc sensu Academicus Genuensis, in quem P. Muniessa stylum exercet, intelligit veracitatem.

Acad.
P. Mun.

§. II.

Alia.

SUMMARIUM.

Quid certitudo veritatis speculativæ, quid veritatis practicæ? n. 27.

Quid certitudo moralis, quid evidentia moralis? n. 28.

Hæc excludit omnem etiam imprudentem summam, non illa, ib.

Utramque confundit P. Eliz. ib.

Certitudo moralis, ait rectè Mastrius, etsi non sit vera certitudo, in ordine ad mores perinde est, ac si esset vera, ib.

Certitudo moralis sape sumitur à communi prudentum iudicio; immò in aliquibus materiis non nisi ab illo, n. 29.

Minus requiritur, ut excludatur dubium, quam ut formido, n. 30.

Assensus etsi imprudens excludit omne dubium, etsi imprudenter, ib.

Formido prudens, & imprudens à quo assensu excludatur? ib.

Non omne, quod excludit prudentem falsi formidinem, excludit falsitatem, ib.

Actus verus, sed imprudens, excludit falsitatem, non vero prudentem falsi formidinem. Actus falsus, sed prudens excludit prudentem falsi formidinem, non vero falsitatem, ib.

Sola veritas excludit falsitatem; & sola saltem certitudo moralis prudentem falsi formidinem, ib.

Certitudo moralis alia est perfecta, quæ omnem prudentem falsi formidinem excludit; alia imperfecta, quæ non excludit omnem prudentem falsi formidinem, n. 31.

Card. de Lugo ait, quod sit certum certitudinem morali imperfectam, quod hæc Hostia sit consecrata, ib.

Et ideo non satis, ut credam fide Divinam, etsi sit satis, ut teneam eam Hostiam adorare, ib.

Certitudo moralis perfecta videtur accedere evidentie moralis; sicut certitudo moralis imperfecta accedit probabilitati, n. 32.

Per me certitudo moralis, etsi imperfecta, excludit omnem prudentem formidinem oppositum, n. 33. & 34.

Similiter juxta me non tantum teneor adorare Hostiam expositam, sed etiam credere fide Divinam esse ibi Christum D. n. 35. & 36.

Si objectum non sit, ut affirmat actus fidei, talis actus erit tantum putative fidei Divina, etsi revera meritorius, ib. & 37. & 38.

Magna probabilitas pro una parte, & nulla pro alia facit certitudinem moralem. Exemplifico, n. 38.

Certitudo moralis, etsi ratione boni communis altera-

asseratur certitudo, cui non possit subesse falsum, revera tamen omni potest subesse falsum, ait recte Paserinus, n. 39.

Cur? ibid.

Bene tenendum contra Probabilioristas, ib.

Non omne iudicium probabile, nisi sit practicum, & nisi sit certo probabile, est prudens, n. 40.

Omne tamen iudicium certo probabile practice est prudens, ib.

Prudentia proprie est virtus intellectus practici, ibid.

Satis ut actus prudentia sint practice veri, n. 40.

Cur prudentia numeretur inter virtutes morales, ib.

Verum practicum est obiectum prudentia, ib.

Est certum dari assensus prudentes speculative falsos, ib.

Falsum quod ait P. Elizalde, idem esse iudicare prudenter, ac verè, ib.

N. 27. Sextum est, quod cum ego dicturus sim omnem opinionem certo probabilem esse se ipsa formaliter certam, explicandum mihi prius est duplex genus certitudinis conformiter ad ante dicta. Alia est certitudo veritatis speculative; hanc autem certitudinem opinio practica certo probabilis non habet; immo est incerta quoad veritatem speculative, nam est tantum probabiliter, seu incerto speculative vera; immo potest revera esse speculative falsa, etsi appareat probabilius vera speculative. Alia est certitudo veritatis practice; hæc autem certitudo est, ut probabo, essentialis cuilibet opinioni certo probabili practice; dicam enim omnem opinionem practicam certo probabilem esse certam certitudine essentialis cum peccato exclusionis, & cum non peccato connexionis; quam essentialem cum non peccato connexionem, & cum peccato oppositionem voco certitudinem veritatis practice, aut certitudinem indubitationis de peccato.

N. 28. Septimum est, aliud esse certitudinem moralem, aliud evidentiam moralem, ut late dixi d. 9. nam pura certitudo moralis excludit quidem omnem prudentem, non tamen omnem imprudentem formidinem de re, de qua sum certus. At evidentia moralis excludit omnem etiam imprudentem; & ideo l. c. P. Eliz. confundit evidentiam moralem cum certitudine morali; & nostra mysteria certo moraliter vera, asseruit esse evidenter moraliter vera. Quare attentè semper videndum, unde certitudo oriatur; si oritur ab evidentia, tunc est potius evidentia, quam certitudo, & tunc excludit non tantum omnem falsitatem, sed & omnem imprudentem falsitatis formidinem: si oritur non ab evidentia, sed ab infallibili connexionem actus cum obiecto, ut accidit in actu Fidei Divinæ supernaturalis, tunc excludit per se omnem falsitatem, & omnem prudentem, non tamen omnem imprudentem falsitatis formidinem: si autem oritur ab argumentis adeo probabilibus, quæ humano loquendi modo faciunt certitudinem moralem, tunc certitudo moralis excludit quidem omnem prudentem, non tamen omnem imprudentem falsi formidinem, immo non excludit falsitatem; & ideo plura purè moraliter certa reperia sæpe sunt falsa, quamvis prius nullà prudenti falsi formidine tangeremur. Hinc rectè Maffius in 2. d. 5. qu. 2. num. 99. dixit, quod certitudo moralis, etiam non sit vera, & physica certitudo, in ordine tamen ad mores perinde accipitur, ac si esset vera certitudo; & ait certitudinem moralem esse tantam probabilitatem, quanta sufficere solet in rebus humanis ad tollendam sollicitudinem.

Similiter P. Card. tom. 1. d. 12. asserit, quod N. certitudo in re morali oriatur etiam ex com. 20. munissimo prudentum iudicio; quod enim P. Card. ferè omnes prudentes magnum, aut parvum asserunt, magnum, aut parvum est; & ideo in aliquibus materiis commune Doctorum iudicium facit certitudinem moralem; imò tom. 1. d. 2. n. 118. & 129. ait, quod plures rationes probabiles unitæ facere possint evidentiam moralem, melius dixisset certitudinem moralem, ut verum est; & ideo M. Soto in 4. dist. 27. qu. 1. art. 3. §. quo ergo pag. mibi 108. dixit: Certitudo moralis est, quæ de bonis conjecturis ad arbitrium sapientum colligitur; ejusmodi autem conjecturæ ex diversis qualitatibus pensandæ sunt.

Sed antequam ad alia descendam, duo N. ponderanda sunt. Vnum est, quod quidquid excludit omnem formidinem, siue prudentem, siue imprudentem, illud idem excludit omne dubium, siue prudens, siue imprudens; non e contra, omne quod excludit omne dubium prudens, & imprudens, excludit omnem formidinem prudentem, & imprudentem. Patet; nam longè minus requiritur, ut excludatur dubium, quam ut excludatur formido; dubium enim strictè sumptum, ut dicit suspensionem omnis actus circa obiectum dubium, excluditur per omnem assensum circa idem obiectum, adeo ut assensus temerarius satis sit, ut excludat omne dubium strictè sumptum; ita tamen, ut si assensus sit temerarius, dubium imprudenter excludatur; si assensus sit certo probabilis, excludatur prudenter. At ut excludatur formido, non satis est quilibet assensus; nam formido

formido prudens non excluditur nisi per iudicium certo prudens; formido imprudens non excluditur nisi per iudicium evidens. Similiter non omne, quod satis est, ut excludat prudentem falsi formidinem, satis est, ut excludat falsitatem. Patet; nam iudicium certo moraliter verum excludit prudentem falsitatis formidinem, nec tamen excludit falsitatem; potest enim illud iudicium certo moraliter verum esse in re falsum: ergo non omne quod excludit prudentem falsitatis formidinem, excludit falsitatem. Sola igitur veritas excludit falsitatem. Sola saltem certitudo moralis excludit prudentem formidinem falsitatis. Sola evidentia saltem moralis excludit omnem imprudentem falsitatis formidinem. Vnde si detur actus verus, sed temerarius, ille excludit falsitatem, non tamen prudentem falsitatis formidinem: si detur actus falsus, sed ex motivo certo prudenti, ille excludit prudentem falsitatis formidinem, non tamen falsitatem: si detur actus verus, certus, & evidens, ille excludit omnem falsitatem, & omnem prudentem, & imprudentem falsi formidinem.

N. Alterum est ex C. de Lugo d. 1. de Fide
31. n. 316. & 317. & hoc etiam trahit Caram.
C. de in Dialecticis n. 734. & 752. qui dividunt cer-
Lugo titudinem moralem in perfectam, quæ ex-
Caram. cludit omnem prudentem formidinem de
falsitate objecti; & hæc certitudine morali
certum est, quod Celsar extiterit, & alia, quæ
in Historiis nullo contradicente ab omnibus
creduntur: aliam imperfectam, quæ exclu-
dit quidem omnem prudentem dubitationem
de objecti veritate, aut iudicium probabile
de opposito, non tamen omnem prudentem
formidinem; & hæc dicitur certitudo
moralis humana; & hoc genere certitudinis
moralis ait C. de Lugo certum moraliter
esse, quod hæc Hostia sit consecrata, hic
homo baptizatus, & ordinatus. At quia hæc
certitudo est imperfecta, excludens tantum
omne prudens dubium, & iudicium opposi-
tum, non tamen omnem prudentem formi-
dinem, ideo, inquit, non est satis, ut credam
Fide Divinâ, quia non excludit prudentem
formidinem oppositi, etsi hæc ipsa certitudo
moralis imperfecta satis sit, ut obliget ado-
rare hanc numero Hostiam, ut homo non
iteret Baptismum. Idem ait M. Baro 4. p.
M. Bar. Manuduct. pag. mihi 94. & 95. quod ad ve-
ritatem practicam satis sit probabilitas; &
ideo Hostia exposita est absolute, & non sub
conditione adoranda, etsi certum non sit eam
esse consecratam; & alia trahit exempla.

N. Verum etsi placeat divisio certitudinis
32. moralis in perfectam, seu exactam, & in im-

perfectam, seu minus exactam: illa est, cui vix imprudenter credibile est posse subesse falsum, & valde accedit ad evidentiam moralem; hæc, cui aqualiter credibile est posse subesse falsum, quam utramque bene explicat P. de la Fuente *disput. 4. cap. 6.* & ideo quia suprema proximè accedit evidentie morali, sæpe cum hac confunditur; unde passim invenire est apud DD. quod uni existentiam Romæ dicant esse moraliter evidentem; alij, & melius, esse tantum moraliter certam, nempe suprema moralis certitudinis gradu, quatenus etsi difficillimum sit, est tamen possibile imprudenter formidare de non existentia Romæ: & contra infimam certitudinem moralem, quia proximè accedit probabilioritati, sæpe cum hac confundunt.

Attamen non placet 1. quod dicit, nempe certitudinem moralem imperfectam excludere quidem omnem prudens dubium, & iudicium de opposito, non tamen omnem prudentem formidinem. Contra enim est; tum quia, ut dixi n. 30. ut omne dubium excludatur, satis est quilibet assensus, etsi temerarius; nam dubium strictè, quodcumque illud sit, est suspensio omnis assensus; ergo posito quolibet assensu, tollitur omne dubium etiam prudens; unde qui temperari assentitur objecto, formidat quidem prudenter de illo, non tamen dubitat prudenter de illo; nisi dubium confundatur cum formidine, quod tamen, ubi propriè, & formaliter loquimur, permittendum non est; hic autem loquimur propriè de certitudine, dubio, & formidine; alias sicut imprudens formido stat cum fide revelationis, cum hac etiam statet imprudens dubium, quod dici non debet: ergo falsum est, quod certitudo moralis imperfecta excludat quidem omnem prudens dubium, & iudicium de opposito, non tamen prudentem formidinem; dico enim, quod excludat etiam omnem prudentem formidinem. Tum quia, si certitudo moralis imperfecta non excluderet omnem prudentem formidinem, idem quod est motivum prudentis formidinis, esse posset motivum prudentis iudicii; cur non? adeoque suspensum possem illud iudicium moraliter certum, & prudens oppositum concipere; quod nemo dicet; alias de Hostiâ expositâ, & de homine inter Catholicos nato concipere possem prudens iudicium de non consecratione, & sic non adorare eam Hostiam; & de non Baptismo, & sic eum rebaptizare: ergo omnis certitudo moralis, dummodo talis sit, etsi in infimo gradu, excludit omnem prudentem oppositi formidinem.

Non

N. 34. Non placet 2. quod ait, quod quia certum moraliter imperfecte est Hostiam expositam esse consecratam, teneor quidem eam adorare, non tamen teneor credere Fide Divinam esse consecratam. Contra enim est 1. quia hoc nititur supposito falso, quod cum certitudine morali imperfecta stet prudens formido oppositi; hoc autem est falsum; quilibet enim certitudo moralis, etsi infima, excludit prudentem oppositi formidinem, & non tantum omne prudens dubium, & iudicium oppositum; hoc enim utrumque excluditur etiam à iudicio moraliter non certo.

N. 35. Contra 2. quia si non teneor credere Fide Divinam Hostiam esse consecratam, quomodo mortuos, dum juxta Ritualis Romani formam Viaticum sumendum porrigitur, interrogat Sacerdos, an credant ea in Hostia esse verum Christi D. corpus, & sanguinem? Mortuus autem respondet, *Credo*, non utique Fide humanam, quid enim ea prodesset? ergo Fide Divinam.

N. 36. Contra 3. quia si autoritas Parochi proponens rustico mysterium, ut à Deo revelatum, obligat rusticum, cui per Parochi auctoritatem mysterij existentia fit moraliter imperfecte certa, ut credat Fide Divinam mysterium; cur certitudo moralis imperfecta de consecratione non satis erit, ut obliget Catholicum, ut Fide Divinam credat eam Hostiam esse consecratam? Quod autem falsum esse possit, quod sit consecrata, actus autem Fidei Divinæ non possit esse falsus, nullam peculiarem habet difficultatem, quam quæ est communis etiam rustico, & cuilibet falso invincibiliter supponenti existentiam alicujus mysterij. Ut autem tunc dicitur, quod si objectum non existat, tunc actus fidei circa illud est putative tantum Divinus, non autem est revera Fides Divina, quin revera est actus fidei humanæ falsus, meritorius tamen ex imperio supernaturali; ita si Hostia non sit consecrata, actus ille fidei erit revera humanus, & falsus, etsi putetur Divinus.

N. 37. Contra 4. quia si certitudo moralis imperfecta de consecratione Hostiæ expositæ satis est, ut obliget eam adorare, cur non etiam ut obliget credere eam esse consecratam? & ut actus ille adorationis non est revera circa Christum D. si Hostia non sit consecrata, sed est putative tantum circa illum, ita actus ille fidei erit putative Fides Divina.

N. 38. Contra 5. quia, ut scitè P. de la Fuente n. 58. sicut in aliis materiis, in quibus certitudo moralis exigitur, non desideratur certitudo moralis exacta, cui difficillimum sit

imprudenter formidare de opposito, sed satis minus exacta, cui non ita difficile sit imprudens formido oppositi, seu magna probabilitas unius partis, & nulla partis oppositæ; & ideo homo inter Catholicos natus est moraliter certus de suo Baptismo; Sacerdos de suo Ordine; Fideles de existentia Christi D. in Hostia elevata; Judex de veritate delicti probati per duos testes omni exceptione majores; nec homini nisi accedat probabilitas pro non Baptismo, Sacerdoti pro non Ordine, Fidei pro non consecratione, etsi de eo imprudenter formidet, licet Baptismum, & Ordinem repetere, & negare adorationem Hostiæ expositæ: ita non video, cur ut credam, satis non sit certitudo moralis imperfecta, seu magna probabilitas pro consecratione, cum nulla pro non consecratione? talis enim probabilitas unius partis cum nulla pro alia parte reputatur more civili, & humano certitudo moralis. Nec ob hoc incurrimus in damnatam, quod *assensus supernaturalis fidei stet cum notitia tantum probabilis*, sed est moraliter certa, cum pro parte opposita nulla detur probabilitas.

Octavum est, ut rectè advertit M. Passerinus tom. 1. in 2. 2. q. 186. n. 271. quod licet certitudo moralis fictione juris sepe habeatur tamquam certitudo, cui non possit subesse falsum, revera tamen si ea comparata sit ex probabilibus, & fallibilibus principiis, eo ipso est fallibilis, etsi ex connaturali agendi modo, & ex vi boni communis aliqua talis certitudo habeatur, ac si esset infallibilis; atque adeo omni certitudini morali posse subesse falsum est prorsus certum apud DD. Hinc est, quod Probabilioristæ certitudinem moralem ad rectè operandum sufficientem refundentes in ipsum iudicium opinativum probabilius decipi videntur, dum suo iudicio probabiliori dant semper certitudinem moralem. Ratio est; tum quia motiva ejus iudicii sunt purè probabilia, ergo & iudicium; tum quia etsi multiplicata maius pondus habeant, attramen non semper talia sunt, ut à iudicio tollant prudentem oppositi formidinem: tum quia videtur repugnare, quod ex medio purè fallibili habeatur iudicium infallibile, immò si iudicium est infallibile, eo ipso medium pervenit ad certitudinem moralem: tum quia motiva stantia pro iudicio opposito non possunt semper rejici ut purus scrupulus, cum sæpe gravia sint; adeoque adhæsi intellectus ad objectum probabilius, si sit sine omni formidine, erit potius ex pertinaciâ voluntatis, ait Probabiliorista Passerinus, qui n. 272. concludit, quod ad rectè operandum necessaria saltem

N. 39. M. Pass.

M. Pass.

saltem sit tanta certitudo opinativa, quæ excludat omnem practicam dubitationem, five ea dicatur certitudo moralis, five non; quod est de voce.

N. Nonum est conscientiam esse actum prudentialem, ut dixi d. 4. esto autem non omne iudicium probabile sit prudens, ut *ibidem* dixi; nam iudicium probabile purè speculativum non est prudens, prudentia strictè sumptâ, hæc enim non est actus intellectus speculativi, sed practici, ut constat ex S. Thom. 1. 2. *qu. 57. art. 5. & 2. 2. qu. 60. art. 4.* & Caiet. fuse *ib.* immò esto nec omne iudicium practice probabile sit prudens, nisi sit certò probabile, ut dicam *sect. 3.* attamen omne iudicium certò probabile practice est prudens, ut docui d. 10. & 11. ubi etiam ostendi omne iudicium certò prudens esse æquè impossibile cum peccato formali, ac iudicium prudentius: & ideo passim offendes apud DD. quòd opinio certò probabilis practice est, quæ nititur motivo prudenti, aut motivo, quod movere potest virum prudentem: adeo verum est, quòd omnis opinio formalis certò probabilis practice sit iudicium prudens.

N. Porro, quid sit prudentia, sæpe dixi cum Arist. 5. *Ethic. cap. 5.* quòd sit Recta ratio agendorum; quâ definitione sæpe utitur S. Tho. Thom. 2. 2. *qu. 47. 49. 50. 51.* & sæpe ostendi satis esse, ut actus prudentie, etsi hæc sit virtus intellectus, sint veri veritate sibi proportionatâ, nempe practice veri, quia, ut dixi n. 26. ex S. Thom. & Caiet. prudentia non est virtus intellectus purè speculativi, cujus veritas consistit in cognoscendo, seu in cognitione objecti ut est in se; sed intellectus practici, cujus veritas consistit in dirigente ad actum conformem appetitui recto, seu regulis morum; & quia objectum prudentiæ, & ejus materia sunt actiones humanæ morales rectificandæ; & ob hoc prudentia numeratur inter virtutes morales, cum ejus objectum sit formaliter morale, seu verum practicum, ut rectè M. Tapia *rom. 2. lib. 4. qu. 1. art. 3. & 4. & 7.* qui subdit prudentie convenire certitudinem moralem, quæ tollit dubium practicum, etsi aliquando prudentiæ possit subesse falsum, ut contigit Jacob in accessu ad Liam unde illud iudicium, quod fuit speculative falsum, erat moraliter, & practice verum, & certum, & sufficiens regulare actionem rectam virtutis castitatis. Hæc M. Tapia. Et ideo est certò certius dari assensus prudentes speculative falsos, talis enim est omnis error invincibilis, & omne iudicium putatum certò moraliter verum, in re tamen falsum. Quare la-

tissimè d. 4. 5. & 6. impugnavi dicentes idem esse judicare prudenter, ac judicare verè: si enim sermo sit de veritate speculativâ, olet Janfenismus; si de veritate practica, verum dicit, at non dicit, immò dicit oppositum. Vide quæ dixi d. 6. ubi probavi, quòd dictamen invincibiliter erroneum sit practice verum per conformitatem cum regulis morum; immò est regula morum, cui conformari tenemur; si autem tenemur conformari, utique est prudens, nullus enim obligatur nisi ad prudenter agendum. Porro si error speculativus potest esse practice verus, & habere certitudinem practicam, ut contingit dictamini invincibiliter erroneis est enim essentialiter connexum cum non peccato, & impossibile cum peccato; multò magis dictamen certò probabile practice poterit esse practice verum, & certum veritate practica, seu essentialiter connexum cum non peccato, & repugnans peccato.

SECTIO III.

An necessaria saltem sit certitudo Probabilitatis ad licitum opinionis probabilis usum?

§. I.

De opinione dubiè, aut probabiliter tantum probabilis.

SUMMARIUM.

Status questionis, n. 42.

Utraque questio locum habet in sententiâ etiam Probabilioristarum. Explico, n. 43.

Questio est de certitudine cadente supra probabilitatem, non supra veritatem, n. 44.

Non licet sequi opinionem dubiè probabilem, n. 45.

Eo ipso quòd S. Thom. dicat non licere sequi opinionem, si ex opinionum varietate incido in dubium, eo ipso vult debere esse certò probabilem, *ib.*

Rationes. Quia dubia probabilitas est probabilitas simul, & non probabilitas, immò est suspensio omnis assensus de probabilitate, a n. 46. ad 49.

Non licet sequi opinionem probabiliter tantum probabilem, n. 50.

DD. hoc negantes, *ib.*

Plerique male citantur à Torrecilla, *ib.*

Maiori jure citari potest P. Cardenas, n. 51. & 52.

Impugnatur, *ib.*

Cur ego proposuerim statum questionis sub his terminis, An liceat sequi probabiliter probabilem? potius quam sub his, An satis sit opinio probabiliter probabilis? n. 55.

CNT